**Magica întâlnire cu dansul**

*(Loredana Baltazar, 22 septembrie 2007)*

Sub firmamentul ediției de anul acesta, debordând de evenimente, festivalul a promovat și o suită de manifestări cu caracter interartistic, miza fiind nu doar atragerea unui public cât mai numeros, „recoltat” din toate domeniile, ci însăşi multipla deschidere a orizontului de aşteptare către o perspectivă globală, de tip sincretic, asupra fenomenului artistic contemporan.

Am auzit, așa cum era și firesc, foarte multă muzică de stil clasic, romantic, dar și baroc, precum și de secol XX-XXI, la Ateneu și Sala Palatului; am văzut, însă, în plus, în aceeași conjunctură, expoziții de artă plastică și decorativă, picturi, sculpturi, obiecte din ceramică și sticlă, care au „însoțit” spectatorul în scurtul pelerinaj din holurile celor două incinte, alături de fotografiile și manuscrisele din arhiva Muzeului „George Enescu”, ca și de o interesantă colecție de autografe ale celebrităților prezente, de-a lungul timpului, pe scena Filarmonicii bucureștene.

Am remarcat, în premieră, excelentele condiții grafice în care au apărut cataloagele expozițiilor, incluzând fotografii ale exponatelor și prezentările plasticienilor expozanți. În contextul unui asemenea cerc plurievenimențial, ne-am bucurat de prezența unor nume din elita interpretativă mondială care și-au confirmat statutul valoric, dar și de excepționala evoluție, pentru prima dată pe teritoriu românesc, a altor figuri artistice reprezentative, mai puțin familiare melomanilor români, așa cum ne-am bucurat intens la auzul veștii că „Bejart Ballet Lausanne” revine, după 7 ani, la București!

Creator total nonconvențional, de la nivelul tehnic al mișcării propriu-zise până la cel al corelațiilor dintre muzica aleasă ca fundal sonor și scenariul gestual al reprezentării sale coregrafice, Maurice Bejart posedă o simbolistică a imaginilor definitorie pentru propriul stil; și totuși, într-un perpetuu dialog cu sine însuși și cu propriile creații, cu Vechiul și cu Noul artistic, Bejart își metamorfozează cameleonic conceptele, dând naștere unor spectacole-idei ce epuizează întreaga gamă sentimentală panoramată cu maximum de trăire sensibilă.

Traversând – pe o rută esențializată – întreg parcursul dramaturgiei sale creatoare ce a survolat mòdele şi modelele vremii, colajul spectacular L'Amour – La Danse, propus de coregraful francez în 2005 şi prezentat în actuala ediție a festivalului „Enescu”, reuneşte cele mai semnificative segmente preluate din realizările anterioare ale artistului. Plasând în centrul atenției, la prima vedere, universal-valabilul sentiment al dragostei, contextuat într-o mulțime de situații diferite („firul conducător” fiind cuplul – cu valoare de simbol – Romeo şi Julieta), spectacolul se dovedește a reprezenta, în fapt, elogiul suprem adus DANSULUI. Rațiune supremă de a exista transformată în profesiune de credință, DANSUL=DRAGOSTE, iar DRAGOSTEA provine din DANS, accentuându-i semnificațiile.

Privind acest „dialog” trupesc, moment de bilanț a jumătate de veac de creație artistică ce emană senzația unei depline libertăți de expresie, remarcăm încă o dată – dacă mai era nevoie – năzuința, la nivel individual, către perfecțiune tehnică (menționând, în mod special, evoluția expresivă a solistului principal al companiei, dansatorul Gil Roman, în secvența Avec elegance, dar și a Elisabetei Ros, în Ne me quitte pas ori I was born to love you), omogenitatea extrem de disciplinată a întregii trupe de balet, funcționalitatea originală a unor detalii vestimentare (precum în Valsul

din finalul primei părți) – autor al costumelor fiind Henri Davila, controlul riguros al mișcărilor conducând la edificarea unor memorabile secvențe de ansamblu coordonate cu strictețe într-un anume rubato ritmic, un cadru temporal care alătură scenele vivante de „tăceri” semnificative.

Maurice Bejart a împlinit, la începutul lui 2007, 80 de ani. Îi urăm „la mulți ani” DRAGOSTEI sale pentru DANS, devenită crez artistic și sperăm – în numele spectatorilor care au umplut până la refuz sala Teatrului Național în 21 și 22 septembrie – ca „Bejart Ballet Lausanne” să revină pe scene românești și cu alte producții „marca Maurice Bejart”, veritabile punți de expresie între Muzica și Dansul tuturor timpurilor.